

ÚTRAVALÓ

Józs 1,6-9

"Június volt, s ujjongtunk, nincs tovább". Hetekkel ezelőtt kiléptek az alma-mater küszöbén. Az érettségi vizsgák keresztüzében "elcsitult a jókedvförgeteg és ujjongásuk szorongássá töpörödött. A megmérettetés napjaiban elmélkedjünk együtt a Józsué könyvében foglaltak alapján: "Megparancsolom neked, hogy légy erős és bátor. Ne ijedj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz".

Negyvenévi pusztai vándorlás után Mózes atyáihoz tért nyugodni. A nagy munkát, a honfoglalást megkezdte, de nem fejezte be. Isten azonban hűséges maradt ígéretéhez, nem hagyta el szövetségeseit, hanem Józsuét kiválasztva vezetővé rendelte és megparancsolta: "Most indulj, kelj át itt a Jordánon, te és az egész nép arra a földre, melyet én adok Izrael fiainak".

Tizenkét év tanulás után ott állnak ifjaink is az érettségi vizsgák Jordánja előtt, az ígéret földjének határán. Tizenkét éven át vezették a szülők és tanárok a jövő nemzedékét. Az út, a kétszer kettőtől a másod-harmadfokú egyenletek megoldásáig hosszú és nehéz. A betűk és számok sokszor végtelennek tetsző pusztájában a tanárok Mózesként kalauzoltak, de most a Józsuék ideje következik.

Az élet előtt állók most harcba indulnak. A tanárok intelmei, a szülők jótanácsa és imádsága és tizenkét év tanulás képezi lelki, szellemi fegyvertárukat. Isten, a mi gondviselő Atyánk, ma is úgy szól hozzánk, mint egykor Józsuéhoz: "Légy erős és bátor". Könnyelmű és felelőtlen kijelentés lenne azt állítani, hogy az új honfoglalás könnyű lesz. Az ellenséges királyok általános mozgósítást rendeltek el, s már csatasorban vonul a tudatlanság, a közömbösség, a bizonytalanság hada ellenetek, ifjú testvéreim.

Józsué birtokába vette az ígéret földjét. Harcba szállt az ellenséges királyokkal, erős akaratral, bátor hittel vezette népét, nem ijedt meg és nem rettegett az ismeretlen ellenség láttán, mert tudta, hogy Isten népével van éjjel és nappal, győzelemben és kudarcban. A honfoglalás mindig áldozatokat követelt s a harcban csak az erősek és bátrak maradhattak meg.

Szülők és tanárok azt szeretnék, hogy ifjaink, gyermekeink élete boldog legyen. Olyan nyomasztó a nekem minden mindegy gondolata és mégis annyi sokan indulnak lemondóan a harcba, hogy már-már a nagy csata veszteséiként siratják jövőnk kilátástalanságát. E sokat szenvedett népnek, ennek az országnak, egyházainknak örökösökre van szüksége, akik tovább folytatják apáink harcát. Óeljük azért bele ifjainkba az itthonmaradás, a küzdés, az építés szent elhatározását; vértessük fel őket a szeretet mellvasával, adjuk kezükbe a reménység soha ki nem alvó fáklóját, példaadó életünkkel mutassuk az igaz utat, hogy attól se jobbra se balra el ne térjenek.

Gyermekeink tarisznyájába, a hamuba sült pogácsa s az életet tevő csipetnyi só mellé tegyük oda a Szentírást, Isten hozzá szóló, erőt, bátorságot, hitet adó szavát, mert csak így járhatnak sikerrel útjaikon.

Isten ma parancsol nekünk. Hozzánk szól, öregekhez és fiatalokhoz - légy erős és bátor. Ne ijedj meg és ne rettegj - a ránk leselkedő ismeretlen ezer csapdát takar, de ha életünkben ott van Isten, szavát táplálja a bennünk szunnyadó erő.

A választott nép is vesztett csatát, hűtlenségért mindenkor nagy árat fizetett. Bizonytalan válságos időben élünk, gyermekeink jövőjének kilátástalansága elkeserít sokunkat, naponként megpróbálva hűségünket, de csatát nem szabad vesztenünk! Lelki szellemi hadosztálya kell fölzárkoznunk, és akkor felvehetjük a harcot, akkor munkánkat siker koronázza. Kisebbség vagyunk, de kultúránk, egyistenhitünk, együvé tartozásunk tudata erőt, bátorságot ad a küzdelemhez.

A Józsue vezette nép sem volt számban jelentékeny de hitben egyek voltak. Keserves tapasztalatok árán tanulták meg, mit jelent kisebbségben élni és megmaradni. Egy nemzedék cserélődött ki a pusztai vándorlás során, de ez a nép egyistenhitével országot alapított, csodálatra méltó kultúrát teremtett, és hiába volt megtorlás, népiirtás, az egyistenhit mai napig megtartotta őket.

Isten mindig velünk van, nem ő hagyott el, mi hagytuk el Istenünket, mi bizonytalankodunk az élet kusza ösvényein, rettegünk, mert eltévedtünk, irányt veszítettünk. Lelki életünk mutatója templomainkra irányul, érezzük, tudjuk, hogy innen kell elindulni és ide kell visszatérni, mert hitet, erőt, bátorságot munkánk végzéséhez csak Istentől kaphatunk. Templomaink ott magaslanak iskoláink mellett, a templom- és iskolapadokban teremthetünk gyermekeinknek jövőt.

Iskoláinknak, templomainknak erős és bátor fiakra van szüksége, hogy atyáink örökségétől se jobbra se balra el ne térjenek. Óh, adja a gondviselő Isten, hogy ifjaink hűséges munkáját siker koronázza, hogy erős hittel, bátran tegyenek bizonyosságot arról, hogy szülők és tanárok sokéves munkája nem bizonyult hiábavalónak.

Bár zord a harc, megéri a világ,/ Ha az ember az marad, ami volt:/ Nemes, küzdő, szabadlelkű diák". Amen.

Dr. JOHN BUEHRENS

A KÖZÖSSÉG SZELLEME*

1Kor 12,2-11; 13,13

Üdvözlöt hozok testvéregyházközségeitektől, a bostoni King's Chapel gyülekezetétől; üdvözlöt hozom a több mint ezer unitárius gyülekezetnek és az Unitárius Univerzalista Egyháznak, amelynek elnökeként szolgálok. Történelmetek a mi történelmünk, hitetek a mi hitünk, kihívásaitok a mi kihívásaink.

Egy mai példázatban szeretném elmondani azt a kihívást, amellyel mindannyian szembe kell néznünk, s amelyet először a nagy zsidó tanító, Martin Buber mondott el. Az újkor kezdetén, abban az időben, amikor ez a templom épült, közel kétszáz éve, egy forradalmi korszak kezdődött el. Ebben az időben, Amerikában és Franciaországban három eszmény uralkodott: a szabadság, az egyen-

* Elhangzott a kolozsvári belvárosi templomban 1994. júl. 17-én; angoltól fordította dr. Szabó Árpád